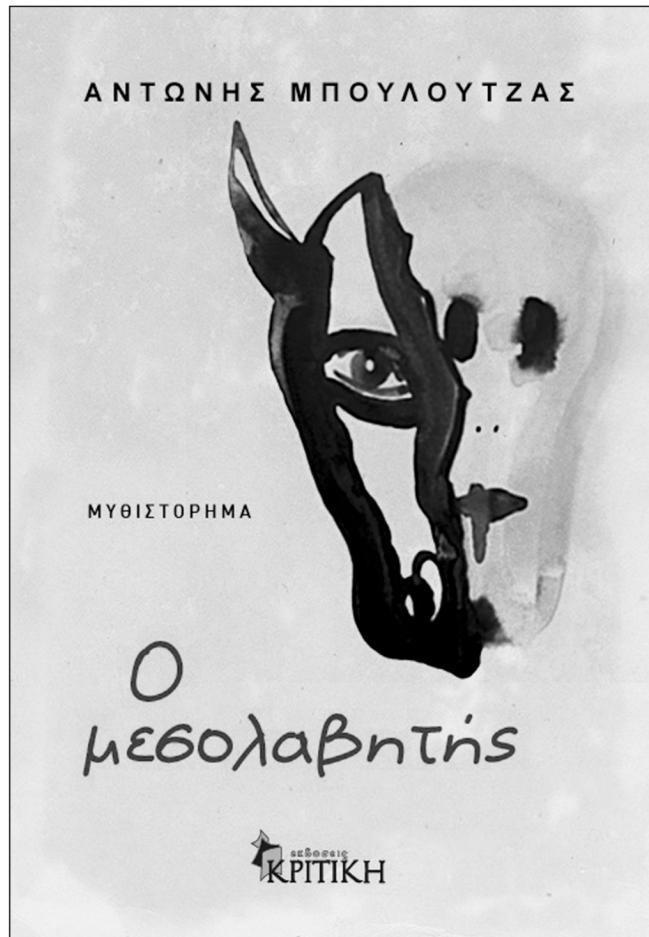

«Ο Μεσολαβητής»

(Απόσπασμα)

Μυθιστόρημα του ΑΝΤΩΝΗ ΜΠΟΥΛΟΥΤΖΑ (εκδόσεις «Κριτική»)

Στις επόμενες ημέρες, εβδομάδες και τους μήνες εντατικού κυνηγού αρρώστων σε μηχανική υποστήριξη, αλλά με οικονομικά εύρωστο τροφοδότη οργανισμό, πήγε χαμένη για τον Αριστείδη Μαλλιαγκάκη μονάχα μία δουλειά. Ο άνδρας, ηλικίας περίπου τριάντα πέντε χρόνων, πότης και μανιοκαταθλιπτικός, κυνηγημένος ξημερώματα από κάποιον αφανέρωτο εχθρό, είχε μπουσουλήσει ίσως τα ακριανά κεραμίδια ενός τριώροφου νεοκλασικού σπιτιού και, αδιαφορώντας για τη βαρύτητα, τσάκισε το κορμί ανάμεσα στον δρόμο και στο πέτρινο κράσπεδο του πεζοδρομίου. Οι νευροχειρουργοί του Κεντρικού Νοσοκομείου Αττικής κατάφεραν να ανακόψουν την ακατάσχετη εσωτερική αιμορραγία και να αποκαταστήσουν ένα κρίσιμο ποσοστό των βασικών του λειτουργιών, προ-

κειμένου να αναλάβουν δράση οι ορθοπεδικοί, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για τους γονείς που βιάζονταν να παραλάβουν ακμαίο τον μοναχογό τους για να τον εντάξουν, επιτέλους, σε αυστηρότατο πρόγραμμα ψυχοθεραπείας, προτού επιστρέψει με σώας τας φρένας στη ναυπηγοεπισκευαστική τους επιχείρηση. Αφού λοιπόν χορηγήθηκε σε αυτόν η δοκιμαστική δόση της «Χρυσοίδας», ο Γιάννης Αποίκιος μισοξύπνησε στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, άκουσε να τον καλούν ξανά οι γνώριμες σειρήνες, μονιασμένες στο μυαλό του από καιρό, και, δίχως να τον πάρει είδηση κανείς, τράβηξε κρυφά από το στόμα τον αναπνευστήρα σαλπάροντας αιφνίδια με ένα ακατασκεύαστο καράβι για αλλού.

«Δέχομαι πως υπάρχουν και ατυχίες, κύριε Μαλλιαγκάκη. Αλλά δικαιολογούνται μονάχα εκείνες για τις οποίες δεν ευθυνόμαστε εμείς», είπε καταφανώς θυμωμένος ο Άγγελος Ροφοκάλης, όταν ο Αριστείδης έτρεξε με κατεβασμένα αυτιά να του αναγγείλει την αναποδιά. «Σύμφωνα με τα όσα μου περιγράψατε, ο νεαρός θα έμενε σίγουρα παράλυτος από τη μέση και κάτω. Άρα, το ελιξήριό μας δεν μπορούσε να τον ξανακάνει όπως ήταν πριν. Έτσι, πέρα από το ότι η φύση έδρασε από μόνη της, και κατ’ οικονομίαν, ήταν αποκλειστικά δικό σας λάθος να σπαταλήσετε κάποιες σταγόνες του θαυματουργού μου υγρού για μια περίπτωση εξ αρχής χαμένη...»

«Σας ζητάω συγγνώμην...» κατόρθωσε να αρθρώσει τρέμοντας ο Αριστείδης. «Δεν το ήξερα...»

«Θελετε να πείτε πως δεν είστε γιατρός; Μα, αυτό εξυπακούεται!» άνοιξε τα χέρια γυρίζοντας τις παλάμες προς τα πάνω ο γεροντάκος. «Όμως, έπρεπε να ρωτήσετε, έτσι δεν είναι;»

Ο Μαλλιαγκάκης αισθάνθηκε το στομάχι του έτοιμο να αδειάσει πάνω στο κάθισμα κι ευχήθηκε να εκτιναζόταν και αυτός όπως ο αυτόχειρας Αποίκιος σε ένα οποιοδήποτε κενό, μακριά από εκείνο το φοβιστικό δωμάτιο με τον απειλητικό γεράκο και τις αποπνικτικές μυρωδιές των αρωματι-

σμένων ξύλων.

«Να... βλέπετε... παρασύρθηκα. Όλη εκείνη η ένταση μέσα στο νοσοκομείο, με τους γονείς του παλληκαριού να κλαίνε όπως τα μικρά παιδιά...» έκανε σκύβοντας το κεφάλι ώς τα γόνατα.

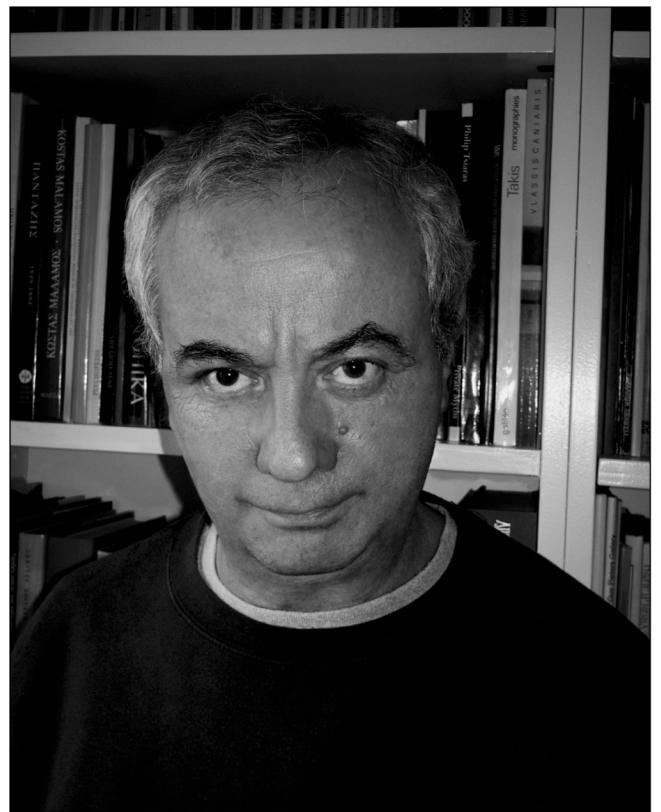
«Κι εντάξει... ας δεχτούμε ότι δεν χάθηκε δα και ο κόσμος, επειδή δόθηκαν δίχως κέρδος μερικά, ελαχιστότατα, γραμμάρια από το βότανο. Ξέρετε ποια είναι η αστοχία σας;» εξακολούθησε την επίθεση ο άλλος. «Εκθέσατε την επιχείρησή μου σε κίνδυνο. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν τώρα καμία υποχρέωση απέναντί μας, ούτε φυσικά ορκίστηκαν σιωπή, μιας και δεν έγιναν συνένοχοι σε μη νομιμοποιημένη πράξη προσφέροντας χρήμα για να κερδίσουν λίγη zωή. Φανταστείτε, λοιπόν, τι θα συμβεί αν κάποια στιγμή περιγράψουν, μεταξύ τυρού και αχλαδιού, σε άλλους, το πώς παρ' ολίγο να σωζόταν ο βλαστός τους με τη δική μας θεραπευτική παρέμβαση... αν φυσικά αντιλαμβάνεστε τι εννοώ».

Το σύννεφο της κατήφειας έγινε στη συνέχεια κατάμαυρο από την αιφνίδια διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος, που άφησε χωρίς φως, για περίπου δύο λεπτά, τους δρόμους και τις πολυκατοικίες ολόγυρα, έως ίσαμε κάτω την οδό Πατησίων και την πλατεία Αμερικής. Ο ζόφος τύλιξε σαν βόας σφιγκτήρας την ύπαρξη του Μαλλιαγκάκη, τόσο επιθετικά και απρόσμενα, ώστε σχεδόν του κόπηκε η ανάσα. Βέβαια, το ξάφνιασμα των ματιών, εξαιτίας της συσκότισης, ξεπεράστηκε αμέσως, μιας και οι ανταύγειες από τα φανάρια των αυτοκινήτων δεν είχαν επιτρέψει να προκύψει το παραμικρό οπτικό κενό, τούτη όμως η μετέωρη κατάσταση, ανάμεσα στις ρέουσες φωταψίες και στο κυκλωτικό σκοτάδι, τον έφερε ξανά αντιμέτωπο με κάποια γνώριμη, πλην μισοξεχασμένη, ανατριχίλα: εκείνη τη συστρεφόμενη εφιαλτική σκιά, που είχε τυλιχτεί παλαιότερα στα πόδια του, ευτυχώς παροδικά, σε μια νυχτερινή ακολουθία τρόμου.

Ο Αριστείδης πρώτα κοκάλωσε, έπειτα άρχισε να τρέμει και μονάχα όταν γεύτηκε τον ιδρώτα του, που κύλησε σαν παγωμένος χείμαρρος από το μέτωπο και τις παρυφές της μύτης προς τα χείλη, βρήκε τη δύναμη να αντιδράσει. Σκέφτηκε πως είχε πέσει θύμα της υπερέντασης, βρισκόταν στην παγίδα μιας συγκυριακής ιδεοληψίας, οφειλόμενης στα όσα δυσάρεστα προηγήθηκαν σχετικά με

τη δουλειά, και δεν θα έπρεπε να δώσει σημασία, αφού ήταν τώρα αδύνατον να κάνει τούμπα η zωή του προς το εξορκιστέο παρελθόν. Καλού κακού, ωστόσο, έπρεπε και να κινηθεί, έτσι χύμηξε κατά το υπόγειο καταφύγιό του, με την καρδιά να φτερουγίζει βίαια στο στήθος, θαρρείς και ήταν κόρακας που πάσχιζε να ξεφύγει από τα σμπάρα αγανακτισμένου ορνιθοτρόφου.

(Το μυθιστόρημα του Αντώνη Μπουλούτζα «Ο Μεσολαβητής» θα κυκλοφορήσει από τις Εκδόσεις «Κριτική» στα μέσα αυτού του μήνα).

Ο Αντώνης Μπουλούτζας γεννήθηκε στην Πάτρα τον Νοέμβριο του 1946. Εμφανίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του '60, με χρονογραφήματα και ευθυμογραφήματα, και από το 1969 δούλεψε στις εφημερίδες «Ημερήσιος Κήρυξ Πατρών», «Νεολόγος», και «Ημέρα Πατρών». Το 1975 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου εργάστηκε ως συντάκτης και αρχισυντάκτης υλης στην «Καθημερινή» (1976 - 1990 και 1993 - 1995). Επίσης, ασχολήθηκε με την επιμέλεια κειμένων σε περιοδικά, βιβλία, εγκυκλοπαιδίες και άλλες ειδικές εκδόσεις. Ίδρυσε και εξέδωσε τα περιοδικά Τέχνης «Εικαστικά» (1982), το οποίο διηύθυνε ώς το 1985, και το διγλώσσο και διεθνές «ARTI International» (1990 - 1998). Ο «Μεσολαβητής» είναι το δεύτερο μυθιστόρημά του. (Του ιδίου: «Η Παναγία των Αγγέλων», εκδ. Καστανιώτη).